

[Finansministeren]

liggende beregningsmodeller. De nævnte vurderingsproblemer vedrører i særlig grad virkningerne for 1984 og følgende år. Korttidsvirkningen for 1983 er behæftet med mindre – om end ikke uvæsentlige – usikkerhedsmomenter, og for så vidt angår udsigterne for beskæftigelsesvirkningen i det kommende års tid har regeringen på intet tidspunkt lagt skjul på, at disse så mørke ud.

Besparelserne udgør kun ét – om end et væsentligt – element blandt de faktorer, der vil medføre et skift i forventningerne til fremtiden, og de bør derfor ikke ses isoleret. Der kan derfor ikke fremlægges en vurdering specielt vedrørende besparelssiden, men som nævnt i tidligere svar til folketinget vil regeringens vurdering af den samfundsøkonomiske udvikling efter gennemførelsen af genopretningsprogrammet blive fremlagt så snart som muligt.

Spm. nr. S 115

Til *arbejdsministeren* (28/10 82) af:

Lawaetz (FP):

»Agter ministeren at nedbryde faglige og geografiske grænser ved stillingsbesættelse i det offentlige?«

Begrundelse

Det offentlige burde gå foran, når det drejer sig om et fleksibelt arbejdsmarked, og kommuners og amters praksis med kun at ansætte egne borgere i ledige job burde være forbudt. Som eksempel kan anføres, at en ung mand fra Skælskør blev fyret fra et job i en institution i Slagelse med den begrundelse, at han ikke var bosiddende i Slagelse kommune.

Besvarelse (1/11 82):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at der tænkes på stillingsbesættelser i kommuner og amtskommuner.

Ansættelsesbetingelserne fremgår i et vist omfang af tjenestemandregulativer og overenskomster. Valget mellem i øvrigt kvalificerede ansøgere er ikke reguleret, men beror på et skøn. Ved udøvelsen af dette skøn skal kommunalbestyrelser og amtsråd lægge vægt på, hvem af ansøgerne der må anses for

bedst egnet (kvalificeret) til den pågældende stilling, uanset om den pågældende har bopæl i (amts)kommunen eller ej. Det vil desuden være et usagligt hensyn ved afskedigelse af personale i den kommunale administration at lægge vægt på, om den pågældende har bopæl i kommunen.

Indenrigsministeriet og de for hver amtsrådsreds nedsatte tilsynsråd har som tilsynsmyndighed i henhold til den kommunale styrelseslov ikke kompetence til at gribe ind i ansættelssager i kommuner eller amtskommuner, medmindre (amts)kommunerne handler i strid med lovgivningen eller almindelige offentligretlige retsgrundsætninger, f.eks. retsgrundsætningen om magtfordrejning.

Det bemærkes, at indenrigsministeriet ikke har kendskab til den konkrete sag, der er nævnt i begrundelsen for spørgsmålet.

Spm. nr. S 116

Til *undervisningsministeren* (28/10 82) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Er ministeren enig i den betragtning, at en afgift på enkeltfagskurser vil svække tilgangen til denne vigtige undervisningsform for uddannelsesmæssigt upriviligerede voksne, og hvorledes vil ministeren sikre, at denne gruppe ikke fremover stilles dårligere i det samlede uddannelsesbillede?«

Begrundelse

Enkeltfagskurserne er et vigtigt led i det samlede uddannelsesbillede. De har været i stand til at opfange grupper fra ellers uddannelsesfremmede og uddannelsesmæssigt upriviligerede miljøer, ikke mindst arbejdsløse og husmødre. De fungerer samtidig ifølge alle udsagn, pædagogisk særdeles tilfredsstillende.

Det må befrygtes, at regeringens planer om at pålægge en afgift på 200 kr. pr. fag vil afholde en række mennesker fra at søge et enkeltfagskursus. Dette vil specielt gælde for folk, for hvem tærsklen til at påbegynde en uddannelse i forvejen er høj.

Spørgeren går ud fra, at ministeren er enig i, at det er vigtigt at hæve det almene uddannelsesniveau, og at dette specielt må gælde uddannelsesmæssigt upriviligerede. Det er derfor vigtigt at få afklaret, hvordan ministeren vil sikre, at denne gruppe fremover ikke

[Holger K. Nielsen]

stilles ringere i det samlede uddannelsesbillede.

Besvarelse (4/11 82):

Undervisningsministeren (Mimi Stilling Jakobsen, fg.):

Det væsentligste ved vedtagelsen af lov om prøveforberedende enkeltfagsundervisning m.v. for voksne i 1977 var, at man hermed gav den voksne del af befolkningen mulighed for at dygtiggøre sig efter eget valg og ønske.

Allerede i forbindelse med behandlingen af lovforslaget stillede flere partier sig imidlertid tvivlende over for værdien af gratisprincipet.

I en tid, hvor det er påtrængende at begrænse det offentliges udgifter, kan det ikke være urimeligt, at enkeltfagskurserne ligesom andre uddannelser for voksne inddrages i regeringens overvejelser om besparelser.

Det væsentlige er, at man ikke rører ved det fundamentale forhold, at voksne mennesker frit, efter eget ønske og i det tempo, som passer den enkelte, kan få opfyldt deres undervisningsbehov i et reelt uddannelsesstilbud. Denne mulighed, som jo grundlæggende retter sig til de uddannelsesmæssigt dårligst stillede, vil blive bevaret.

Spm. nr. S 117

Til *ministeren for skatter og afgifter* (28/10 82) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er skattelovrådsmedlemmernes baggrunde?«

Begrundelse

I Politiken den 28. oktober 1982 læser man, at ministeren har udnævnt følgende otte til skattelovrådsmedlemmer: Lida Hulgård (forkvinde), Robert Koch-Nielsen, Jørgen Jørgensen, Steen Langebæk, Aage Michelsen, Niels Christian Nielsen, Leif Skov og Kaj Lotz.

I svaret på nærværende spørgsmål ønskes tilvejebragt en blå bog for hver af de otte, visende, med hvilken fortid de går ind til deres arbejde.

Besvarelse (3/11 82):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Skattelovrådets sammensætning

1. Lida Hulgård, Århus; født 1939. (Formand). Cand. jur. 1965. 1965–70 advokatfuldmægtig og advokat i Århus, 1970–74 lektor i skatteret ved Århus universitet. Fra 1974 selvstændig advokatvirksomhed i Århus. Møderet for højesteret. Fra 1974 censor i skatteret ved Handelshøjskolen i Århus. Fra 1978 medlem af Advokatrådets uddannelsesudvalg og skatteudvalg. 1980–82 medlem af regeringens renteskatteudvalg.

Medforfatter til: »Lærebog om indkomstskat« (1975, flere udgaver).

2. Jørgen Jørgensen, København; født 1944. HD i regnskabsvæsen 1970. 1972 statsautoriseret revisor. Fra 1965 ansat i Revisions- og Forvaltnings-Institutet A/S, København. Fra 1979 direktør sammesteds. Fra 1981 medlem af bestyrelsen for Foreningen af Statsautoriserede Revisorer.

3. Robert Koch-Nielsen, København; født 1934. Cand.jur. 1958. Master of Comparative Jurisprudence 1962, New York University, Institute of Comparative Law, USA. 1958–62 advokatfuldmægtig, 1962–65 advokat, fra 1966 selvstændig advokatvirksomhed i København. Møderet for højesteret. 1962–64 manuduktør i forvaltningsret ved Københavns universitet, 1964–68 lektor i borgerlig ret, 1968–72 lektor i skatteret. Fra 1975 censor i skatteret ved Handelshøjskolen i København. 1967–72 medlem af bestyrelsen for Københavns Advokatforening, 1969–80 medlem af uddannelsesudvalget i Advokatrådet, fra 1969 medlem af Advokatrådets skatteudvalg. Fra 1972 medlem af forretningsudvalget i Dansk Skattevidenskabelig Forening, formand fra 1980. 1980–81 medlem af udvalget om dissens m.v. i landsskatterettens afgørelser.

Har udgivet: »Indkomstskatten« (1970).

4. Steen Langebæk, København; født 1927. Cand.jur. 1952. 1956–71 selvstændig advokatvirksomhed. 1971–75 direktør i Sophus Berendsen A/S, 1975–82 selskabets administrerende direktør. 1961–63 medlem af bestyrelsen for Københavns Advokatforening. 1959–71 sekretær i repræsentantskabet for Fondsbørsens medlemmer, 1965–71 medlem af bestyrelsen for Dansk Selskab for Op-havsret. Fra 1977 formand for British Import

[Ministeren for skatter og afgifter]

Union. Formand for og medlem af bestyrelsen for en række erhvervsvirksomheder i ind- og udland.

5. Aage Michelsen, Århus; født 1940. Cand.jur. 1965. 1966-67 kandidatstipendiat ved Handelshøjskolen i Århus, fra 1967 amanuensis senere lektor i skatteret sst. Fra 1981 dansk medlem af Nordisk Skattevidenskabeligt Forskningsråd.

Medforfatter til: »Lærebog om indkomstskat« (1975, flere udgaver) og »Familie- og dødsboret, bind I« (1981).

6. Niels Christian Nielsen, København; født 1942. Cand. oecon. 1967. 1974 Ph.D. ved Stanford University, USA. 1977 dr.polit. ved Københavns universitet. Fra 1968 amanuensis, senere lektor ved Handelshøjskolen i København afbrudt af længere studieophold i udlandet, bl.a. ved Stanford University og Berkeley University, USA. Fra 1979 professor i nationaløkonomi ved Handelshøjskolen i København. 1980-82 medlem af regeringens renteskatteudvalg.

Har udgivet bl.a.: »Opsparing, velfærd og samfundsøkonomi« (1980)

7. Leif Skov, København; født 1938. Cand. jur. 1965. 1965-68 advokatfuldmægtig hos kammeradvokaten, 1968-71 advokat sst. Fra 1972 selvstændig advokatvirksomhed i København. Møderet for højesteret. 1965-71 manuduktør ved Københavns universitet, fra 1972 lektor i skatteret sst.

8. Kaj Lotz, København; født 1941. Cand.jur. 1968. Fra 1968 ansat i skattedepartementet. 1980-82 kontorchef i departementets 2. kontor. Fra 1982 konsulent i retssikkerhed på skatteområdet. Fra 1980 censor i skatteret ved Handelshøjskolen i København.

Spm. nr. S 118

Til *ministeren for offentlige arbejder* (28/10 82) af:

Janne Normann (RV):

»Hvad agter ministeren at foretage for at sikre mennesker, der er særlig udsatte i tilfælde af stormflod, mod tab, de ikke efter de gældende regler kan forsikre sig imod?«

Begrundelse

Under folketingets behandling af et forslag til folketingsbeslutning om etablering af en naturkatastrofefond var der bred enighed

om, at der burde gøres en indsats for, at ofre for naturkatastrofer kunne få erstatning, og den daværende minister for offentlige arbejder sagde (fortryk af folketingets forhandlinger 21. april 1982, spalte 5825) bl.a.: »Imidlertid vil jeg gerne redegøre for, hvorledes regeringen har tænkt sig videre at behandle selve ideen om en naturkatastrofefond.«

Og senere: »Jeg har for nylig modtaget en skrivelse fra Assurandør-Societetet, hvori dette på forsikringssekskabernes vegne erklærer sig rede til at deltage i etablering af en naturkatastrofefond.«

Ordføreren for den nuværende ministers parti sagde (folketingets forhandlinger 21. april 1982, spalte 5834) bl.a.: »CD vil yderst villigt i udvalgsarbejdet gå ind for erstatninger til de skadelidte såvel ved stormfloden i november 1981 som ved eventuelt kommende naturkatastrofer. Der kan absolut ikke som ved kystsikringer være tale om, at de truede selv skal undgælde med så meget som en krone. Det understreger jeg meget kraftigt.«

Forhandlingerne med Assurandør-Societetet har ikke ført til resultat. Det ønskes derfor oplyst, om ministeren har tænkt sig at tage et initiativ til sikring af de mennesker, der er udsat for skaderne ved en stormflod.

Besvarelse (5/11 82):

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Som omtalt i dagspressen har nogle repræsentanter for forsikringsbranchen og nogle repræsentanter for ministeriet for offentlige arbejder netop afgivet en foreløbig rapport om visse af de spørgsmål, som er forbundet med eventuel etablering af en særlig dækningsordning i anledning af naturskader. Rapporten har ikke skullet vurdere, om en sådan ordning principielt bør etableres, og den har heller ikke skullet anbefale en bestemt løsning, hvis en ordning ønskes etableret. Der må derfor på det tilvejebragte grundlag foretages en række overvejelser, før et principstandpunkt indtages.

Det synes på denne baggrund at bero på en misforståelse, når det i spørgsmålets begrundelse anføres, at forhandlinger med Assurandør-Societetet ikke har ført til et resultat. Rapporten er udarbejdet af de to nævnte persongrupper i fællesskab, og der har, som

[Ministeren for offentlige arbejder]

det fremgår af det foran anførte, ikke været ført forhandlinger om gennemførelse af en ordning.

Som anført i mit svar af 29. oktober 1982 på spørgsmål nr. S 109 har jeg foreløbig besluttet at indhente udtalelser fra forskellige andre ministerier, og jeg vil afvente disse udtalelser, før videre foretages i sagen.

Spm. nr. S 121

Til *ministeren for offentlige arbejder* (29/10 82) af:

Ole Henriksen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilke overvejelser regeringen har med hensyn til en fast forbindelse over Øresund?«

Begrundelse

Nordisk Ministerråd skal midt i november drøfte en eventuel fast forbindelse over Øresund. Det kan derfor ikke være uden interesse, om der skulle være overvejet en ny indstilling til et sådant projekt, f.eks. om en fast forbindelse vil blive opprioriteret i forhold til en Storebæltsforbindelse.

Besvarelse (5/11 82):

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Regeringen har som tidligere regeringer den opfattelse, at en fast forbindelse over Store Bælt har prioritet forud for faste forbindelser over Øresund og Østersøen. Som bekendt vil ministeren for offentlige arbejder inden årets udgang give folketinget en redegørelse om den fremtidige afvikling af trafikken mellem Øst- og Vestdanmark, hvori spørgsmålet om fast forbindelse over Store Bælt vil indgå. Før folketinget har truffet beslutning herom, anser regeringen det ikke for aktuelt at indgå i overvejelser om etablering af en eller flere faste forbindelser over Øresund.

Spm. nr. S 135

Til *finansministeren* (2/11 82) af:

Heinesen (S):

»Er ministeren enig i de af folketingsmand Anders Poulsen fremsatte beskyldninger mod centraladministrationens embedsmænd for

politisering og illoyalitet og i hans ønske om politiske stillingsbesættelser?«

Begrundelse

Ifølge Holstebro Dagblad for torsdag den 28. oktober 1982 har folketingsmand Anders Poulsen i en tale i handelsstandsforeningen i Struer bl.a. udtalt, at »Afbureaukratiseringen af statens forhold til erhvervslivet og befolkningen i øvrigt kan først for alvor slå igennem, når de socialdemokratiske topembedsmænd i centraladministrationen er kørt ud på et sidespor og der er blevet plads til de mere liberalt indstillede embedsmænd.«

Anders Poulsen udtalte endvidere: »Igenem mange års socialdemokratisk administration af landet er der i centraladministrationen opvokset en generation af toneangivende embedsmænd, som alle har det til fælles, at de har partibogen i orden. Man kan ikke regne med deres positive medvirken i bestræbelserne for at decentralisere og afbureaukratisere landets administration.« Derfor advarede Anders Poulsen mod at tro, at der sker virkelig store fremskridt i administrationen, for »vore egne folk er kommet frem«.

Med disse udtalelser beskylder Anders Poulsen tjenestemændene i statsadministrationen for illoyalitet og politisering i forhold til regeringen, som »ikke kan regne med deres positive medvirken.«

Samtidig gør Anders Poulsen sig til talsmand for politiske stillingsbesættelser, idet topembedsmænd, der er socialdemokrater, skal køres ud på et sidespor og erstattes af mere liberalt indstillede embedsmænd.

Vi har i den danske centraladministration en meget værdifuld tradition for embedsmænds loyalitet over for den til enhver tid siddende regering. Samtidig har der hidtil været bred politisk enighed om, at politiske stillingsbesættelser derfor ikke bør finde sted, ligesom det også vil være ensbetydende med en ulovlig magtfordrejning.

Derfor vil det være af betydelig offentlig interesse at erfare finansministerens – som ansvarlig minister for lønnings- og pensionsager – svar på det stillede spørgsmål.

Besvarelse (4/11 82):

Finansministeren (Christoffersen):

[Finansministeren]

I begrundelsen for spørgsmålet skriver spørgeren: »Vi har i den danske centraladministration en meget værdifuld tradition for embedsmænds loyalitet over for den til enhver tid siddende regering. Samtidig har der hidtil været bred politisk enighed om, at politiske stillingsbesættelser derfor ikke bør finde sted, ligesom det også ville være ensbetydende med en ulovlig magtfordrejning.«

På den givne foranledning kan jeg oplyse, at jeg er ganske enig med spørgeren i de ovenfor citerede bemærkninger.

Spm. nr. S 148

Til *miljøministeren* (4/11 82) af:

Steffensen (KrF):

»Vil ministeren oplyse, hvad der er kommet ud af henvendelsen til den italienske regering om dumpning af Sevesoaffald?«

Begrundelse

Ministeren oplyste for nylig i folketingets spørgetid, at han ville henvende sig til sin italienske kollega for at opfordre italienerne til at undlade at dumpe affaldet fra Seveso.

Besvarelse (5/11 82):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Under et møde i Rom den 3. november drøftede jeg med min italienske kollega, forskningsminister Tesini, spørgsmålet om dumpning af affald fra Seveso.

Tesini oplyste, at selve dioxinaffaldet er deponeret på land. Det vil således ikke blive dumpet.

Med hensyn til de dioxinforurenede maskindele erklærede Tesini, at Italien havde bedt om råd fra den videnskabelige komité under Londonkonventionen med hensyn til det forsvarlige i at dumpe maskindelene. Italien vil – uanset at man ikke er forpligtet hertil, fordi Italien ikke har tiltrådt konventionen – kun dumpe maskindelene med samtykke efter Londonkonventionen.

Bortfaldet spørgsmål:

Spm. nr. S 156

Anden næstformand (Mette Madsen):

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 156, der var stillet af Preben Lange (Grøn.) til ministeren for Grønland, den 5. november 1982 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *ministeren for Grønland* (5/11 82) af:

Preben Lange (Grøn.):

»Ministeren bedes oplyse regeringens officielle holdning til Arctic Pilot Project og eventuelle andre planer om energitransporter (olie) i Davisstrødet langs Grønlands vestkyst, ligesom ministeren bedes oplyse, om regeringen har en begrundet definition af, hvad der er miljømæssigt forsvarligt i forbindelse med udvikling og transport af arktiske ressourcer.«

Begrundelse

Ministeren for Grønland forelagde den 30. oktober 1982 på et seminar arrangeret af Inuit Circumpolar Conference (den internationale organisation af Inuit fra Alaska, Canada og Grønland) det, han betegnede som »regeringens officielle indlæg«.

Da ministerens indlæg imidlertid var »krydret« af mange personlige betragtninger, som gik ud over, hvad der stod i den tale, han lod uddele til seminarets deltagere og pressen, er det vigtigt for mig at få oplyst regeringens officielle holdning til energitransporterne, som, hvis de bliver gennemført, vil ramme livsgrundlaget for fangerne i Nordgrønland.

Selv om ministeren i sin tale det ene øjeblik oplyste, at han er imod APP, så efterlod det alligevel en del tvivl, da han det andet øjeblik sagde: »Vi kan ikke med fornuften i behold stille os helt og totalt afvisende over for planer om udnyttelse af de arktiske ressourcer, hvis de udformes forsvarligt miljømæssigt.«

Ministeren efterlod i øvrigt det indtryk – efter at han havde sammenblandet forskellige miljøorganisationers arbejde og arbejdet i ICC – at han ønskede at mistænkeliggøre samarbejdet mellem Inuit i Alaska, Canada og Grønland, en mistænkeliggørelse, som kan være med til at forstærke indtrykket af, at ministeren ønskede at »sløre« regeringens holdning til både APP og ICC.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 10:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af cirkulæreskrivelse om kontanthjælp til unge.

Af Tinning (VS) og Agerschou (SF).

(Fremsat 28/10 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Palle Simonsen):

Socialministeriet har i løbet af sommeren og efteråret i 16 svar til hr. Tinning og hr. Agerschou understreget, at cirkulæreskrivelsen om kontanthjælp til unge kun har til formål at give nogle vejledende retningslinjer til socialforvaltningerne, når de skal udmåle kontanthjælp til unge, som endnu ikke har haft et selvstændigt niveau.

Det er adskillige gange blevet understreget over for forslagsstillerne, at en cirkulæreskrivelse naturligvis ikke kan ændre en lovtæst, men derimod give et bidrag til fortolkning af loven, i det omfang der har vist sig et behov for det.

At der netop var behov for vejledning fra centralt hold på dette område, vidner adskillige henvendelser til socialministeriet inden for det sidste års tid om. Ingen havde ved bistandslovens gennemførelse i 1976 forestillet sig, at socialforvaltningerne i voksende omfang skulle blive stillet over for ansøgninger fra unge, som henvendte sig direkte som følge af, at forældrenes forsørgelsespligt ophørte ved deres fyldte 18. år. Ikke mindst i forsommeren 1982 viste der sig en udpræget tendens til, at unge – og det var også unge fra økonomisk velstillede hjem – gik så at sige direkte fra overrækkelsen af eksamensbeviset på deres skole til bistandskontoret.

Socialforvaltningerne var naturligt nok usikre over for, hvordan de skulle behandle denne nye gruppe af ansøgere. Nogle steder fik de unge et beløb til kost, beklædning og lommepenge svarende til 90 pct. af folkepensionens grundbeløb samt dækning af udgifter til bolig og andre faste udgifter. Dette inderbar, at den unge kunne blive væsentlig bedre stillet økonomisk end mange lavtlønnede i

beskæftigelse. Der er utvivlsomt mange mennesker her i landet, som ikke har 2.000 kr. netto om måneden til sig selv, når deres faste udgifter er betalt. Andre steder gav man hjælp på et lavere niveau eller gav ligefrem afslag til denne type ansøgere.

Når det er så vanskeligt at indplacere de unge under reglerne i bistandslovens § 37, så skyldes det, at bestemmelsen er affattet med henblik på ansøgere, der har haft indtægter, som de mister på grund af ændringer i deres forhold. I denne situation skal der ydes hjælp, hvorved det hidtidige niveau kan opretholdes i rimeligt omfang. Hjælpen består efter gældende regler af et beløb til underhold, kost og tøj, der i almindelighed ikke kan overstige 90 pct. af folkepensionens grundbeløb, samt et beløb til dækning af rimelige faste udgifter. Det er udtrykkeligt anført i loven, at der ved hjælpens udmåling skal tages hensyn ikke alene til det hidtidige, men også til det fremtidige niveau.

Problemet med den gruppe ansøgere, cirkulæreskrivelsen beskæftiger sig med, er, at de ikke har haft egne indtægter, og at der derfor ikke er noget hidtidigt niveau at opretholde. Man henleder derfor opmærksomheden på, at hjælpen i overensstemmelse med lovens ord i så fald må afpasses efter det forventede fremtidige niveau. Videre nævnes det, at der for disse unge er en formodning om, at de efter den afsluttede skolegang vil fortsætte i en eller anden uddannelse, og socialministeriet anbefaler derfor som vejledende retningslinje, at der ved udmåling af hjælpen tages udgangspunkt i den maksimale stipendiestøtte fra Statens Uddannelsesstøtte.

Jeg må således understrege, at cirkulæreskrivelsen alene tager sigte på unge, som ikke har haft indkomst før. Unge, som har været ude på arbejdsmarkedet, eller som har været i uddannelse og modtaget studiestøtte, falder uden for cirkulæreskrivelsens retningslinjer. Det er derfor en misforståelse at opfatte denne cirkulæreskrivelse som et forsøg på at fastsætte takster for ansøgere i en bestemt alder. Skrivelsen drejer sig derimod om ansøgere i en bestemt situation, nemlig den, at de ikke efter endt skolegang har haft egne indtægter. De unge falder uden for cirkulæreskrivelsen, hvis de ikke eller ikke længere er i denne situation og fremtidig hjælp derfor kan fastsættes på grundlag af deres hidtidige